

по европейскитѣ дворове и да проси отъ тѣхъ помощъ; Ватацесъ и прѣмницитѣ му все по-близу и по-близу се доближавали до столицата му, па и прѣхвѣлили войскитѣ си въ Европа: една рѣшителна стѣпка не прѣдприимали само отъ страхъ отъ монголитѣ. Балдуинъ билъ принуденъ да положи на венециански търговци сина си за да добие отъ тѣхъ пари; само въ 1259 го откупилъ французскій кралъ. Въ 1260 Цариградъ се държалъ само съ помощта на венецианцитѣ, незначителна помощъ, защото венецианцитѣ тогава били въ вражда съ Генуа; въ сѣщата година никейскій домъ въстѣржествувалъ надъ епирекія и неговитѣ франкски събъзници и влѣзълъ въ събъзъ съ генуезцитѣ. На 13 юлия 1261, прѣзъ отѣштвieto на венецианския отрядъ, Цариградъ паднѣлъ въ рѣцѣтъ на грѣцитѣ; на 3 авг. императоръ Михаилъ Палеологъ влѣзълъ тържествено въ старата столица. Балдуинъ съ латинския патриархъ Джустинианъ побѣгнѣлъ въ Франция, дѣто напразно търсилъ помощъ. Въ 1273 Балдуинъ умрѣлъ.

Палеологовци не възстановили пѣла Византийската имперія. Ахаия, слѣдъ разни сѣдбини, се подчинила само на морейския деспотъ, Теодора I Палеолога, и то въ 1383; атинскитѣ херцози просъществували дори до 1460, когато Атина паднѣла въ рѣцѣтъ на турцитѣ; въ Епиръ франкитѣ, утвърдени нѣкога въ Дурацо, били принудени да отѣшпѣжѣ на албанцитѣ и сѣрбетѣ; въ Кефалонія и Занте се държали пѣлцграфитѣ до 1429. Въ втората половина на XVI-и вѣкъ изчезнѣли

и послѣднитѣ остатки отъ латинската «Нова Франция».

Латински езикъ и литература. — *Езикъ.* — Латински езикъ е членъ отъ голѣмото семейство езици, които се наричатъ арийски, индо-германски, или индо-европейски (виж. *Арийско племе*). Затова той е сроденъ съ европейскитѣ езици словѣнски, грѣцки, германски, келтски и др. и съ азиатскитѣ — персидски, афгански, арменски, сѣверо-индийски, както показватъ това еднаквитѣ корене на думитѣ въ тия езици. Първенеъ той се развилъ у латинитѣ (виж. *Латини*); и макаръ градъ Римъ да запечаталъ името си върху политическитѣ учреждения на Римската имперія, пакъ образцовий езикъ на Италия продължавалъ да се нарича *латински езикъ, не римски*. Съ распространението на римскитѣ завоевания се распространявалъ и латинскій езикъ надъ завоеванитѣ земи, и изобщо се употребявалъ отъ образованитѣ разреди въ по-голѣмата частъ на Италия, въ Франция, Испания, Португалия, Германия и други римски области. Нѣ дори и въ сама Италия, па и въ Лациумъ, тоя езикъ се вижда да е ималъ двѣ форми, които доста различали една отъ друга — политически и селски езикъ — книжовенъ езикъ и езикътъ на образованитѣ разреди, и простолюденъ езикъ или езикътъ на всѣкдневиия животъ у простолюдието, необразованитѣ люде. Обработений езикъ стигнѣлъ до най-високата точка на съвършенството си прѣзъ послѣднитѣ години на републиката и първитѣ на империята въ съчиненията на Цицерона, Хорация, Виргилия и др. Съ нахлуването на другоземцитѣ, съ постепенното испадане